

Čís. 1386.

Okolnost, že sborový soud dle §u 261 tr. ř. neprávem n e v y s l o v í l svou nepřislušnost, nezakládá ještě důvodu zmatečnosti.

Zmatku dle §u 281 čís. 10 tr. ř. nemůže se obžalovaný dovolávat v tom směru, že měla být věc projednána porotou jako zločin §u 101 tr. zák., nikoliv před sborovým soudem jako zločin podvodu trestný mírněji dle §u 1 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1923, Kr II 428/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného Viktora K-a do rozsudku zemského trestního jako nalézacího soudu v Brně ze dne 22. června 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 8, 197, 199 d) a 203 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného Viktora K-a dovolává se číselně zmatků §u 281 čís. 10 a 9 a) tr. ř. a snaží se dovésti, že zjištěné jednání stěžovatelovo nenáleželo podřaditi trestnímu předpisu o podvodu, nýbrž bylo je správně kvalifikovati jako zločin zneužití moci úřední, ježto šlo prý vesměs o výkony za služby a o činy, jež byly podmíněny tím, že stěžovatel byl v úřadě (jako oficiál státních drah v Brně) a úředníkem (§ 281 čís. 10 tr. ř.). Je-li pak čin, stěžovatelem spáchaný, zločinem posléze naznačeným, pak vzhledem k přitěžujícím okolnostem, v rozsudku uvedeným, bylo naň užiti trestní sazby od 5 do 10 roků a spadalo tudíž rozhodnutí o něm ku příslušnosti nikoliv soudu sborového, nýbrž porotního (§ 281, čís. 9 a) tr. ř.). Stěžovatel navrhuje, by po zrušení rozsudku věc přikázána byla k rozhodnutí soudu porotnímu, po případě by čin stěžovatelův kvalifikován byl za zločin zneužití moci úřední, pokud se týče jeho pokus. Především budiž vytknuto, že, ježto stěžovatel ani nenaznačuje, že by skutek, jím dle rozsudku spáchaný, byl vůbec soudně beztrestným, nepřichází číselně stížností citovaný zmatek dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. vůbec v úvahu. V tom, co stížnost uvádí, nelze, zejména vzhledem ke konečnému návrhu stížnosti, shledati nic jiného, než tvrzení, že soud nalézací měl se vysloviti dle §u 261 tr. ř. nepřislušným. Než § 281, čís. 6 tr. ř. omezuje zmateční stížnost jen na případ, že soud sborový neprávem v y s l o v í l dle §u 261 tr. ř. svou nepřislušnost, z čehož ve spojení s předpisem §u 219 tr. ř. vyplývá, že okolnost, že soud sborový nezachoval se dle §u 261 tr. ř., nemůže býti sama o sobě podkladem zmateční stížnosti, neopodstatňujíc žádného ze zmatků zákonem vypočtených. Téhož výsledku domáhá se stížnost, ovšem nepřímou, též uplatňováním zmatku dle §u 281 čís. 10 tr. ř. Než ani tu nelze uznati stížnost přípustnou. Neboť, třebaže nesprávným jest mínění stížnosti, že by příslušnost poroty pro zločin zneužití moci úřední nastala jen za předpokladů, podmiňujících vyměření trestu mezi 5 a 10 lety těžkého žaláře, ježto zločin dle §u 101 tr. zák. náleží k těm,

jež bezvýhradně podmiňují příslušnost poroty (čl. VI., B 5) uvoz. zák. k tr. řádu), připouští § 103 tr. zák. při zločinu zneužití moci úřední vyměření trestu těžkého žaláře dle sazby od 1 až do 10 let. Ježto pak trestní sazba na zločin podvodu dle §u 1 zák. ze dne 22. prosince 1921 čís. 471 sb. z. a n., jehož bylo zde použito, omezena jest jen na těžký žalář od 1 do 5 let, měla by kvalifikace skutku jako zločin dle §u 101 tr. zák. za následek, že by stěžovatel, jsa postaven před porotu, vydán byl nebezpečí těžšího odsouzení, než jaké nastati mohlo a nastalo při kvalifikaci jako podvod, o němž souditi jest soudu sborovému. Zmatek dle §u 281 čís. 10 tr. ř. nemůže se však obžalovaný, jak vyplývá již z prvního odstavce §u 281 tr. ř. a povahy opravného prostředku zmateční stížnosti, dovolávati, není-li trestní zákon, jemuž byl jeho čin podřaděn, přísnější, než trestní zákon, jehož použití se domáhá zmateční stížnost (sb. č. 49). Jelikož zločin podvodu, trestný dle §u 1 cit. zák. čís. 471 sb. z. a n. z roku 1921, jemuž byl rozsudkem čin stěžovatelův podřaděn, není vůči zločinu zneužití moci úřední, vzhledem k trestní sazbě §u 103 tr. zák. až do 10 let těžkého žaláře, jistě trestním zákonem přísnějším, spíše naopak, nelze uznati stížnost obžalovaného ve směru tom přípustnou, to tím méně, poněvadž možnost, že by snad skutek stěžovatelův před porotou došel p r o t i z á k o n u stěžovateli příznivějšího posouzení s hlediska přípustnosti zmateční stížnosti, nelze vzíti v úvahu. Jen mimochodem budiž proto na to poukázáno, že, byť i skutek stěžovatelův, jak zjištěn jest v rozsudku, nesl na sobě ovšem i známky skutkové podstaty zneužití moci úřední, přece zneužito bylo úřední moci stěžovatelem jen proto, by umožněno bylo podvodné jednání, jímž vlastní škoda bezprostředně byla přivoděna, což by vedlo po stránce právní jen k tomu, že by stěžovateli zodpovídati se bylo p o p ř í p a d ě v e d l e spolupachatelství na podvodu i ze zločinu zneužití moci úřední; úvaha ta svědčí jen ještě důrazněji proti přípustnosti zmateční stížnosti. Tuto bylo vedle §u 1, čís. 1—2, § 4 čís. 1 nov. k tr. ř. z r. 1877/78 zavrhnutí již v sezení neveřejném.

Čís. 1387.

Pro skutkovou podstatu §u 24 tisk. zák. stačí, že jsou myšlenky, v nichž při prvním uveřejňování shledal tiskový úřad (soud) skutkovou podstatu trestního činu, i v druhém tiskopisu opětně projeveny, aniž přicházejí znovu v úvahu tendence těchto myšlenek.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1923, Kr I 264/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 15. února 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 24 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862 čís. 6 z roku 1863.